

BLAKE CROUCH

Materia întunecată

Traducere de
ADRIANA BĂDESCU

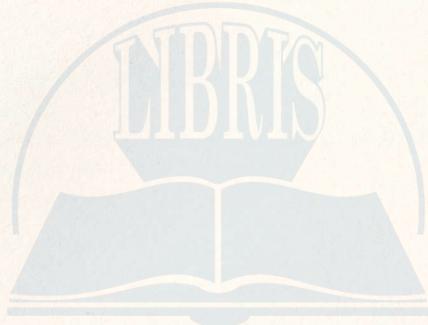
ISBN 978-606-587-102-1
9786065871021
978-606-587-102-1
9786065871021

DOI 10.5281/zenodo.5302230
DOI 10.5281/zenodo.5302230
DOI 10.5281/zenodo.5302230
DOI 10.5281/zenodo.5302230

RAO Editura Academică și de Cercetare
Rădăcini, cunoaștere, dezvoltare

editura rao

UNU

Îmi plac serile de joi.

Au ceva care transcende timpul.

E o tradiție a noastră – să petrecem doar noi trei o seară în familie.

Fiul meu, Charlie, e aşezat la masă și desenează în caietul de schițe. Are aproape cincisprezece ani. A crescut cu încă cinci centimetri peste vară și acum e cât mine de înalt.

Mă întorc de la ceapa pe care o tai și întreb:

– Pot să văd și eu?

El întoarce caietul spre mine și-mi arată un șir de munți care seamănă cu un peisaj de pe o altă planetă.

– Îmi place, spun eu. Desenezi aşa, de plăcere?

– E un proiect pentru școală. Trebuie să-l predau mâine.

– Atunci, întoarce-te la treabă, domnule Aștept-până-în-ultimul-moment.

Stau în bucătăria mea, cât se poate de fericit și o idee cam beat, fără să am habar că în seara asta se vor sfârși toate. Se va sfârși tot ce știu, tot ce iubesc.

Nimeni nu-ți spune că totul e pe cale să se schimbe, să-ți fie luat. Nu există nicio alertă de proximitate, niciun indiciu că ai ajuns pe buza hăului. Și poate că asta face ca tragedia să fie atât de greu de suportat. Nu doar faptul că se întâmplă, ci și *cum* se întâmplă: o lovitură de grație care se abate asupra ta de nicăieri, când nici nu te aștepți. Și n-ai timp să fugi ori să te pregătești.

Luminile din plafon strălucesc pe suprafața vinului meu, iar miroslul cepei începe să-mi înțepe ochii. Vocea lui Thelonius Monk

răsună la vechiul pick-up din birou. Înregistrările analogice au o tonalitate de care nu mă satur niciodată, mai ales de acel părât dintre piese. Biroul e plin cu teancuri de discuri de vinil, pe care îmi tot spun că voi începe să le rearanjez într-o dintre zilele următoare.

Soția mea, Daniela, stă pe blatul din bucătărie, răsucind paharul de vin aproape gol într-o mână și ținând telefonul în celalătă. Îmi simte privirea și surâde, fără a-și lăsa ochii de pe micul display.

– Știu, spune ea. Încalc regula fundamentală a serii în familie.

– Dar ce-i atât de important? o întreb eu.

Ea ridică spre mine ochii ei întunecați, spanioli.

– Nimic.

Mă apropii de ea, și iau ușor telefonul din mână și-l lăssez pe blat.

– Poți să-ncepi să pregătești pastele, și spun.

– Prefer să te privesc pe tine gătind.

– Serios? Te excită, nu-i aşa? o întreb apoi pe un ton mai scăzut.

– Nu, dar e mai distractiv să beau vin și să stau fără să fac nimic.

Respirația îi e dulce de la vin și afișea unul dintre acele zâmbete care par, arhitectural vorbind, imposibile. Pe mine încă mă topesc. Îmi golesc paharul.

– Ar trebui să mai deschidem o sticlă, nu-i aşa?

– Ar fi o prostie să n-o facem.

În timp ce eu scot dopul, ea pună mâna din nou pe telefon și-mi arată ecranul.

– Citeam articolul din *Chicago Magazine* despre expoziția Marshei Altman.

– Au fost drăguți cu ea?

– Da. În principiu, articolul e o scrisoare de dragoste.

– Bravo ei!

– Întotdeauna mi-am zis...

Lasă fraza în vînt, însă eu știu cum ar fi continuat. Cu cincisprezece ani în urmă, înainte de a ne fi întâlnit, Daniela era o nouă stea pe scena artistică din Chicago. Avea un studio în Bucktown și își expunea lucrările în șase galerii. Tocmai își prezentase prima expoziție individuală în New York când viața venise peste ea. Eu. Charlie. Un acces de chinuitoare depresie post-partum.

Destabilizarea.

Acum le predă elevilor de gimnaziu lecții de artă, în particular.

– Nu spun că nu sunt fericită pentru ea. Adică... e genială, merită totul cu prisosință.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, Ryan Holder a câștigat premiul Pavia.

– Ce-i asta?

– O distincție multidisciplinară acordată pentru realizările în domeniul fizicii și al biologiei. Ryan a primit-o pentru activitatea lui în neurologie.

– E ceva substanțial?

– Milioane de dolari. Alte premii. Deschide calea burselor și a finanțărilor.

– Asistente mai arătoase?

– Evident, asta-i trofeul real. M-a invitat la o mică petrecere în seara asta, dar l-am refuzat.

– De ce?

– Fiindcă e seara noastră.

– Ar trebui să te duci.

– Aș prefera să stau.

Daniela își ridică paharul gol.

– Deci zici că amândoi avem motive serioase să bem mult în seara asta.

O sărut, apoi torn în pahare porții generoase din sticla abia deschisă.

– Ai fi putut câștiga tu premiul acela, spune ea.

– Ai fi putut cucerii tu scena artistică din Chicago.

– În schimb, am făcut amândoi asta, răspunde ea, schițând un gest spre pereții înalți ai casei pe care o cumpărasem eu cu banii dintr-o moștenire, în epoca dinainte de a o întâlni. Și asta, adaugă ea arătând spre Charlie, care desenează mai departe cu o superbă intensitate, ce-mi amintește de momentele în care Daniela e cufundată într-o pictură.

E ceva straniu în a fi părinte de adolescent. Una e să crești un băiețel și cu totul altceva când o persoană în pragul maturității

așteaptă îndrumare de la tine. Simt că am foarte puțin de oferit. Știu că există tați care privesc lumea într-un fel anume, cu claritate și cu înțelepciune, tați care știu exact ce anume să le spună copiilor lor. Dar eu nu mă număr printre aceștia. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât înțeleg mai puțin. Îmi iubesc fiul. El e totul pentru mine. Și totuși, nu-mi pot alunga senzația că sunt o dezamăgire pentru el. Că-l trimit în calea lupilor înarmat cu nimic altceva în afara fărâmelor perspectivei mele incerte.

Mă duc la dulapul de lângă chiuvetă, îl deschid și încep să cauț o cutie cu fettuccine. Daniela se întoarce spre Charlie și-i spune:

– Tata ar fi putut câștiga premiul Nobel.

Eu râd.

– Asta s-ar putea să fie o mică exagerare.

– Charlie, nu te lăsa păcălit. Tata e un geniu.

– Ești drăguță, iți spun eu. Și un pic cherchelită.

– Este adevărat, o știi și tu. Știința a progresat mai puțin fiindcă tu îți iubești familia.

Nu pot decât să zâmbesc. Când Daniela bea, se întâmplă trei lucruri: accentul ei nativ începe să se audă, iar ea devine de o amabilitate belicoasă și tinde să exagereze.

– Tata mi-a spus într-o noapte – n-o să uit asta niciodată – că cercetarea pură îți acaparează totă viața. Mi-a zis...

Și, pentru o clipă, spre surprinderea mea, e copleșită de emoții. Ochii î se începoștează, iar ea clatină din cap aşa cum face întotdeauna când e pe punctul să plângă. În ultimul moment însă, se adună și continuă:

– Mi-a zis: „Daniela, prefer ca pe patul de moarte să-mi amintesc de tine, nu de un laborator steril și rece“.

Mă uit la Charlie și-l surprindându-și ochii peste cap în timp ce desenează. Stânjenit, probabil, de melodrama noastră părintească. Privesc în continuare în dulap și aștept să-mi treacă nodul din gât. Când acesta dispare, iau pastele și închid ușa.

Daniela își bea vinul.

Charlie desenează.

Clipa trece.

– Unde e petrecerea lui Ryan? mă întrebă ea.

– La Village Tap.

– E barul tău, Jason.

– Și?

Se apropi și-mi ia cutia de paste din mâna.

– Du-te și bea un pahar cu vechiul tău amic din colegiu. Spune-i că ești mândru de el. Fiindcă ține standardul sus. Spune-i că-i transmit și eu felicitări.

– N-o să-i spun că-i transmiți felicitări.

– De ce nu?

– Fiindcă are o chestie pentru tine.

– Termină!

– Dar e adevărat. De demult. De când eram colegi de cameră. Îți mai amintești ultima petrecere de Crăciun? Cum încerca el să te păcălească să stai sub vâsc împreună cu el?

Ea râde și spune doar atât:

– Cina va fi pe masă când te vei întoarce.

– Ceea ce înseamnă că ar trebui să vin înapoi peste...

– Trei sferturi de oră.

– Ce m-aș face eu fără tine?!

Mă sărută.

– Hai să nu ne gândim la asta.

Îmi iau cheile și portofelul din vasul de ceramică de lângă cuporul cu microunde și intru în camera de zi, unde privirea mi se oprește asupra lustrei în formă de teseract¹ de deasupra mesei. Daniela mi-o dăruise la aniversarea a zece ani de căsnicie. Cel mai frumos cadou posibil.

Când sunt pe punctul să ies pe ușă, Daniela strigă:

– Adu înghețată când te întorci!

– De mentă cu fulgi de ciocolată, precizează Charlie.

Ridic brațul, cu degetul mare în sus.

Nu mă uit înapoi.

¹O traducere a unui cub în patru dimensiuni, având șaisprezece colțuri (n.tr.)

Nu-mi iau la revedere.
Iar clipa trece neobservată.
Sfărșitul a tot ce știu, a tot ce iubesc.

Trăiesc de douăzeci de ani în Logan Square și niciodată nu mi s-a părut mai plăcut decât în prima săptămână din octombrie. De fiecare dată îmi amintesc de fraza aceea a lui F. Scott Fitzgerald: *Viața începe din nou odată cu răcoarea toamnei*.

Seara e rece, iar cerul e suficient de senin încât să vezi câteva stele. Barurile sunt mai aglomerate decât de obicei, fiind pline de fanii dezamăgiți ai echipei Chicago Cubs.

Mă opresc pe trotuar sub lumina unei firme tipătoare pe care clipește cuvintele VILLAGE TAP și mă uit prin ușa deschisă a omnipresentului bar din colțul străzii, pe care-l poți găsi în orice cartier din Chicago care se respectă. Cel de aici se întâmplă să fie și cărciuma mea preferată din zonă. E cea mai apropiată de casă, fiind la doar câteva străzi distanță.

Trec prin irizarea albastră a firmei luminoase din vitrină și intru.

Matt, barmanul și totodată proprietarul localului, rostește moțăind un salut, în vreme ce eu mă strecoar prin mulțimea strânsă în jurul lui Ryan Holder.

– Tocmai îi povesteam Danielei despre tine, îi spun eu.

El zâmbește. E bronzat și foarte dichisit pentru turneul de conferințe. Poartă un pulover negru cu guler rulat și are barba tunsă elaborată.

– Îmi pare al naibii de bine să te văd! Sunt impresionat că ai venit. Iubito? rostește atingând ușor umărul gol al tinerei așezate pe taburetul de alături. Te superi dacă-i cedezi locul o clipă bunului și vechiului meu prieten?

Femeia se ridică ascultătoare, iar eu mă aşez pe taburet lângă Ryan, care îi face un semn barmanului.

- Adu-ne două dintre cele mai scumpe băuturi pe care le ai.
- Ryan, nu trebuie!
- El mă prinde de braț.
- În seara astă bem tot ce-i mai bun.

– Am Macallan Twenty-Five, spune Matt.

– Dublu. Fac cinste.

Când barmanul se îndepărtează, Ryan îmi lovește prietenește brațul. Tare. La prima vedere, n-ai zice că e om de știință. A jucat lacrosse în facultate și încă mai are umerii lați și ușurință în mișcare a unui sportiv înnăscut.

– Ce mai fac Charlie și minunata Daniela?

– Excelent.

– Ar fi trebuit să-o aduci și pe ea. N-am mai văzut-o de la Crăciunul trecut.

– Îți transmite felicitări.

– Ai lângă tine o femeie tare cumsecade, dar asta nu mai e chiar o nouătate.

– Ce şanse sunt să te aşezi și tu la casa ta în viitorul apropiat?

– Slabe. Viața de unul singur și considerabilele ei avantaje par să mi se potrivească. Tu încă predai la colegiul Lakemont?

– Da.

– O școală decentă. Fizică, nu?

– Exact.

– Deci predai...

– Mecanică și teorie cuantică. Bazele acesteia, în general. Nimic foarte sexy.

Matt revine cu băuturile noastre, iar Ryan îl ia din mâini și îmi aşază una în față.

– Deci sărbătorirea astă... încep eu să spun.

– E doar o chestie așa... pe nepusă masă, pe care au organizat-o câțiva dintre masteranzii mei. Nimic nu pare să le placă mai mult decât să mă îmbete și să mă vadă distrându-i.

– A fost un an grozav pentru tine, Ryan. Încă-mi mai amintesc că aproape ai picat la ecuațiile diferențiale.

– Iar tu mi-ai salvat fundul. Și nu o singură dată.

Pentru un moment, dincolo de încrederea și de lustrul lui, îl întrezăresc pe Tânărul mototol și iubitor de petreceri cu care împărtășisem un apartament dezgustător timp de un an și jumătate.

– Și premiul Pavia l-ați primit pentru studiile în...? întreb eu.